

Den højtærede Indenrigsminister sagde, at vi var blevet enige om en Kommission, og at det var et glædeligt Fremskridt. Det er for saa vidt ikke et Fremskridt for mit Vedkommende, thi jeg foreslog allerede i 1905 en Kommission om Sagen. Det er glædeligt, at den højtærede Indenrigsminister, som i 1905 ikke vilde være med til en Kommission om Valgretssagen, saaledes som vi Socialdemokrater anbefalede, endelig nu 15 Aar efter har indset, at det var en ganske praktisk Vej. I Vinter derimod brød jeg mig ikke om at faa denne Kommission, da vi var i Færd med at faa en god Valglov paa naturlig, parlamentarisk Maade; men nu har jeg ikke noget imod en saadan Kommission, for nu har vi faaet en i Principet god Valglov, idet den giver lige Valgret for alle, og det Princip kommer vi jo ikke fra igen. Derfor har jeg nu ikke noget imod at faa nedsat en Kommission, der kan ordne Enkelthederne saa godt som muligt.

Den højtærede Minister sagde, at hans Forslag var ikke forsvundet. Ja, det er, som man tager det. Thi enten vi gennemfører Forslaget her om denne Frihed, hvis der ikke opstilles Partilister, eller vi ikke gør det, bliver Forholdet ganske det samme. Gennemfører vi ikke dette Forslag, har vi Praksis fra det sidste Valg; men gennemfører vi det, saa lovfæster vi det, Verden ser ens ud for det, og Valgene gennemføres ganske paa samme Maade; saa nogen større Betydning har det ikke.

Jeg takker for den Tilslutning, der fra flere Sider, ogsaa fra Erhvervspartiets Side, er givet til vort principale Ændringsforslag under IV. De Indvendinger, der er fremsatte, dels af den højtærede Indenrigsminister og dels af det ærede Medlem Hr. Rode, forstaar jeg for saa vidt meget vel, navnlig den Indvending, som Hr. Rode gjorde. Hr. Birch har for saa vidt allerede imødegaaet den og sagt, at der var en Vej, man kunde gaa, hvis man vilde. Ærede Medlemmer af Udvalget ved, at jeg vilde foretrække at gaa endnu videre, og det vilde Hr. Birch ogsaa, nemlig at gaa tilbage til rene Enkeltmandsvalg, saa der ikke blev Tale om Partilister, men saaledes, at alle Partier opererede i een Valgkreds mod hinanden. Saa blev der kun Tale om, at dette nye Valgsystem, jeg holder paa, nemlig med den lige Valgret, betyder en Opgørelse af, hvem der er valgt. Men efter at Hr. Rode paa de Radikales Vegne har udtalt en vis Sympati med Tanken i vort Forslag, men gjort den praktiske Indvending, at det er for sent at gennemføre den nu, fordi Valgforberedelserne er saa vidt fremskredet,

at Partilisterne er opstillede o. s. v. ud fra Forudsætningen i det hele System i Loven af 11. April, kan jeg erkende, at der er noget i det, og efter at have konfereret med samtlige Forslagsstillere skal jeg i Haab om, at dette Forslag vil blive Gjenstand for velvillig Behandling i den Kommission, der skal nedsættes, tage Ændringsforslaget under IV tilbage.

Anden Næstformand (Parkov): Ændringsforslag IV er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Borghjerg: Dertil skal jeg indskrænke mig og anbefale de fra vor Side endnu resterende Ændringsforslag.

Rode: Til min Paavisning af det unødvendige og uberettigede i den Maade, hvorpaa Valget er udskrevet, har den højtærede Indenrigsminister kun bemærket, at man ønskede jo Valg straks. Hvad vil det sige at ønske Valg straks? Jeg formoder, at man dermed mener, at man vil ønske at faa Rigsdagen fornyet snarest muligt, men jeg har paavist, at den Fremgangsmaade, som her er foreslaaet, medfører ikke, at man faar Rigsdagen fornyet før hen imod Midten af August, og man bruger saaledes henimod 1½ Maaned hertil, medens der til Rigsdagens Fornyelse efter sædvanlig konstitutionel Praksis altid er brugt mindre Tid, fordi man ikke har været Tilhænger af den lange rigsdagsløse Periode. Hvis Regeringen havde villet vise noget som helst Hensyn til dette, den gamle konstitutionelle Sædvane her i Landet, havde man kunnet gaa 2 Veje: enten afholde Folketingsvalget 6. Juli og saa sørge for at have ladet Opløsningen foregaa saa tidligt, at Landstingsvalget kunne være udskrevet til den 13. og 20. Juli, eller lagt Folketingsvalget hen i Nærheden af Landstingsvalget. Nu har man adskilt de 2 Valg paa en kunstig Maade og lagt et saa langt Tidsrum derimellem, at man, som sagt, bryder med al konstitutionel Sædvane og har hidført alle de uheldige Følger, jeg tidligere har skildret; jeg skal ikke gentage dem. Thi den Omstændighed, at jeg med Interesse ser, at den højtærede Indenrigsminister har genfundet noget af den Tone, der var saa berømt i Aarene 1905—08 i den gamle Kaserne, opmuntrer ikke til at fortsætte Diskussionen med ham. Jeg skal blot lykønske ham til den videre Fortsættelse af denne Tone, den vil nok, naar